

De week - Zaterdag

Ze wachtten voor een stoplicht. Lynn zat naast Renee. De zoon van Lynn zat achterin, zijn benen tegen de stoel van Lynn geklemd.

- Gaat het? vroeg Renee, terwijl ze in de binnenspiegel keek.

Hij keek op, glimlachte flauw naar haar spiegelbeeld en zei:

- Het gaat.

- Deze auto, zei Lynn, is een beetje kleiner dan je vorige.

- Da's niet waar, zei Renee, die meteen op het groene licht reageerde. Hij is net zo groot.

- Aan de buitenkant, ja. Maar het interieur... het mag wel wat langzamer, Renee... Het interieur is kleiner.

- Als ik langzamer rijd, mis ik dadelijk een stoplicht.

- Dat hoop ik van harte, dat je het mist.

- Gaan we lollig wezen? vroeg Renee.

- Zal ik nog iets naar voren gaan met mijn stoel? vroeg Lynn.

- Nee, ik zit goed, zei haar zoon.

- Hij heeft ruimte zat, zei Renee.

- 't Is inderdaad een flinke auto, zei Lynn.

- De motor heeft veel ruimte nodig, zei Renee. Dit is nu eenmaal een sportief wagentje.

- We zijn er zo, zei Lynn tegen zoonlief.

- Ik zit goed, zei hij. Nog bedankt, Renee, voor het rijden.

- Is oké, joh. Hoe kom je eigenlijk aan een verzwikte enkel?

Lynn keek even om en zei:

- Hij is van een trede geschoven met zijn voet.

- Zomaar?

- Nee, hij wilde zijn fiets de trap op dragen en toen schoot hij uit.

- O, zei Renee. Maar waarom...

Ze trapte op de rem. Haar passagiers bewogen met een schok naar voren, maar de gordels deden hun werk.

- Sodemieter op, gek! riep Renee. Zag je dat? Die scooter sloeg ineens linksaf, vlak voor mijn wielen.

- Alles goed achterin? vroeg Lynn.

- Ja, alles is goed. Mijn knie doet wel zeer.

- Halve zool... zei Renee.

- Het is zaterdagavond, zei Lynn. Er staat nog veel meer ellende te gebeuren. Heb je je knie gestoten, jongen?

- Daar heb ik de ruimte niet voor. Meer ingedrukt. Maar het doet wel zeer.

- Vervelend, zei Renee. Weet je vriend dat je komt?

- Hij kijkt er niet van op. Ik ben deze week al twee keer bij hem geweest.

- Weet hij dat je je enkel verzwikt hebt?

- Nee, ik heb alleen gezegd dat ik met de auto gebracht word.

- En gehaald, zei Lynn.

- Ja, zei Renee. Vannacht om twee uur zijn we weer present.

- Da's mooi.

- Dat is zeker mooi, zei Lynn. Op Renee kun je tenminste rekenen.

- Snelle reactie, trouwens, zei haar zoon.

- Dank je, zei Renee. Al meer dan twintig jaar schadevrij.

- Ik geloof je.

Bij het volgende stoplicht moesten ze weer wachten. Ongeduldig trommelde Renee met haar vingers op het stuur. Toen ze naar links keek, zag ze daar de scooter voorgesorteerd staan.

Renee liet meteen haar raam omlaag zoeven, maar Lynn zei:

- O nee, doe dat raam maar weer omhoog.

- Ken je 'm? vroeg Renee.

- Mag dat raam dicht? klonk het achterin. Ik ben een beetje verkouden.
Renee keek in de binnenspiegel.

- Het is echt zo, zei Lynn. Doe nou maar dicht.
Met tegenzin liet Renee het raam omhoog komen.

- Nee, ik ken hem niet, zei Lynn, maar de buurt wel.

- Welke buurt? vroeg Renee.

- De buurt waar hij dadelijk in verdwijnt.

- Ja, en?

- Niks en, zei Lynn. Wees blij dat je niet in kreukels op het asfalt ligt.

- Ik ken daar wel iemand, zei haar zoon. Die zat bij mij op school, in het eerste jaar. Aan het begin van het tweede jaar was hij ineens weg.

- Was het te moeilijk voor 'm? vroeg Renee.

- Nee, dat niet. Maar de leraar vond het niet leuk dat die jongen zijn colbert in de fik gestoken had.
Lynn glimlachte.

- Onsportief van die man, zei ze.

- Was het een lelijk colbertje? vroeg Renee.

- Ja, grinnikte hij.

- Dan zal die jongen nu wel op de mode-academie zitten, zei Lynn.
In het centrum liepen inmiddels jonge mensen op het asfalt. Renee moest vaart minderen, hetgeen ze met tegenzin deed.

- Daar zijn ze ooit met carnaval mee begonnen, zei Lynn. Ik heb het zelfs zien gebeuren.

- Wat? Dat ze op straat zijn gaan lopen?

- Ja. In mijn jeugd was het nog zo dat je wel gek mocht doen met carnaval, als je maar op de stoep bleef. Maar op een middag, een jaartje of vijftientig jaar geleden, liep een dweilorkest in ganzenpas door het rood, zo de rijweg op. De eerste auto kon nog maar net op tijd remmen en de tweede hobbelde over een groenstrook. De voorste muzikant wilde toen blijven staan, maar de muzikant achter hem duwde hem verder. Ze speelden overigens gewoon door.

- Jezus, wat een gekken, zei Renee.

- Ja, maar nu komt het. Omdat het verkeer tot stilstand was gekomen, liep een groep feestvierders achter het dweilorkest aan. Uiteindelijk werd het een gigantische polonaise. Ze liepen niet meer de stoep op, maar slingerden over de straat, terwijl ze de bestuurders toezongen. Sindsdien zie je bij elk feest de mensen gewoon de straat oplopen. Het hoort ook bij het centrum, vind ik. In het centrum zijn de voetgangers de baas.

- Nou, hier tenminste wel, zei Renee. Maar sinds wanneer is het feest op een gewone zaterdagavond?

- O, klonk het vanaf de achterbank, geloof me. Elke zaterdag is het hier feest.

- Hoe is het in het dorp, vroeg Lynn, op een zaterdagavond?

- Rustig. Rond een paar cafés is het een beetje rumoerig, verder merk je er weinig van.

- Ik vind het wel prettig. Op zaterdag doe ik nooit veel, maar toch hangt er energie in de lucht, alsof er heel wat aan de hand is.

- Geloof me, klonk het weer, er is ook veel aan de hand.
Renee keek glimlachend in de binnenspiegel.

- Hoe gaat het met je knie? vroeg ze.

- Gaat wel.

- Zal ik wat naar voren gaan met mijn stoel? vroeg Lynn.

- Hij heeft ruimte zat, zei Renee.

- Nee, zei Lynn, hij heeft niet genoeg ruimte.

- Heb je pijn? vroeg Renee.

- Nee, zei hij, eigenlijk niet.

- Gelukkig.

- Ik voel m'n knie niet meer. Mijn onderbeen trouwens ook niet.
Lynn drukte een knop in, zodat ze haar stoel iets naar voren kon schuiven.

- Zo goed? vroeg ze.
- Zo is het beter.
- Maar nu zit jij met je knieën tegen het dashboard, zei Renee.
- Ja, vriendin, koop dan geen cabrio!
- Ik heb altijd al een cabrio willen hebben.
- En het is je van harte gegund, zei Lynn. Maar ik ga mezelf niet voor de gek houden. De achterbank is voor kinderen, of voor smurven, echt niet voor volwassenen.
- Ik vind 'm mooi, zei Renee eigenwijs.
- Ik ook. Je hebt een mooie auto en ik waardeer het zeer, dat je mijn invalide zoon naar zijn vriend wilt brengen. Maar het is geen gezinsauto.
- Nee, zei Renee, dat is zo.

Ze schakelde terug, liet haar raam zakken en riep naar voren:

- Jongedames, als jullie nou even op de stoep gaan lopen, dan kan ik ook weer verder!
- Een groepje jonge meiden keek ondeugend achterom en bleef nog even voor de auto lopen, tot een van hen de stoep op trippelde en de rest giechelend volgde.
- Dank u!

Renee sloot het raam.

- Ach ja, zei Lynn. Jong, mooi, gezond, de wereld lacht je toe.
 - Op zaterdagavond blijkbaar wel.
 - Je wilt ze 's morgens niet zien, klonk het droog. Je schrikt je rot.
- De twee vriendinnen wisselden een blik van verstandhouding uit.
- Zo, zei Renee even later, vanaf hier weet ik het niet meer. En nu, jongeman?
 - Dadelijk naar links, de eerste straat. En dan de tweede straat rechts.
 - Weet je dat wel zeker? vroeg Lynn. Het is toch pas de tweede straat naar links?
 - De eerste straat.

Renee fronste haar wenkbrauwen en zei:

- Je vergist je, denk ik. Is dat niet de ingang van een parkeergarage?
- O, zei Lynn, het is de inrit van een parkeergarage.
- Daarom is het de eerste straat, niet de tweede, zei haar zoon. Dadelijk naar links, Renee.
- Is goed, jongen.
- En wat gaan jullie vanavond doen? vroeg hij.
- Op zaterdagavond? zei Lynn. Ja, we moeten wel in de buurt blijven, dus ik denk dat we maar weer eens een film kijken.
- Waarom gaan jullie niet een avondje stappen?
- Op zaterdag? zei Renee.
- Nee, op maandag. Natuurlijk op zaterdag.
- We hebben er de leeftijd niet meer voor, zei Lynn.
- Ze bedoelt, zei Renee, dat zij er de leeftijd niet meer voor heeft. Ik pas me gewoon aan haar aan.
- Jij bent er ook te oud voor, zei Lynn.
- Dat moet je niet zeggen, zei haar zoon. Ik kom in het weekend wel vaker oude mensen tegen.
- Zeg, snotneus! zei Lynn verontwaardigd.
- Ja, lachte Renee, van haar leeftijd. Maar van mijn leeftijd? Gaan die ook nog uit?
- Je bedoelt, vrouwen in de bloei van hun leven?
- Goh, zei Lynn, je moet Renee wel reuze dankbaar zijn.
- We zijn er bijna, zei Renee.
- Serieus, zei hij, er zit hier een tent vlakbij waar ik regelmatig mensen zie van jullie leeftijd. Ga maar eens kijken, misschien vind je het wel leuk.
- Is het soms dat café, vroeg Lynn plagend, waar rollators voor de deur geparkeerd staan?

Even later reden ze langzaam terug naar huis. De zaterdagavond kwam nu pas goed op gang.

- Als ik uitstap en duw, zei Renee, ga ik harder.
- We hebben geen haast. Het is nog geen half elf.

- En als we nu eens gaan stappen?
- Stappen? zei Lynn verbaasd. Wij? Op zaterdag?
- Ja, waarom niet?
- Waarom niet... Nou, omdat het zaterdag is, bijvoorbeeld. Op zaterdag ga ik nooit stappen. Bovendien, we zouden morgen toch op pad gaan?
- Ja, dat wel. Maar het is een beetje ouderwets, op zondag een ritje maken. Ik bedoel, zo oud zijn we nou ook weer niet.
- We maken geen ritjes. We discussiëren, we filosoferen, we maken grappen en ondertussen verandert het landschap. Het uitzicht doet er niet toe. We zouden ons net zo goed amuseren, als we bij mij voor de deur bleven staan.
- Dat ben ik met je eens, zei Renee. Toch, gewoon een keer in een bar rondhangen, een praatje maken...
- En dan? Allereerst kun je je tegenwoordig nauwelijks nog verstaanbaar maken. Je moet tegen de herrie in schreeuwen. Barbaars, vind ik dat, en ook nog eens onbeschoft van de kastelein. Da's het tweede probleem. Als ik muziek wil horen, blijf ik wel thuis.
- Ja, maar thuis ontmoet je geen mensen.
- Da's precies de reden waarom ik graag thuis blijf.
- Ik vind het anders wel leuk, een keertje iemand ontmoeten.
- Je bedoelt, je vind het wel leuk dat mannen naar jou gaan zitten kijken met een zatte kop en een broeierige blik in de lodderige oogjes.
- Dat hoeft toch niet? Er zullen ook wel fatsoenlijke mannen zijn, die uitgaan op zaterdagavond.
- Ongetwijfeld. En allemaal tien jaar jonger dan jij. Eenmaal boven de dertig hoor je er niet meer bij.
- Dat café, waar je zoon het over had...
- Ken ik. Been there, done that.
- Niet leuk?
- Heel leuk, zei Lynn. Inderdaad, ik trek mijn woorden terug. Daar komen zelfs grijsaards. Een zatte kop blijft echter een zatte kop.
- Ik ben wel anders dan jij.
- Je meent het. Jij valt er nog voor, voor een man die je een beetje aandacht geeft. Ik vraag me op zo'n moment alleen maar af wat ik verkeerd heb gedaan.
- Heb jij er nooit eens behoefte aan om lekker tegen een man aan te hangen?
- Bedoel je, als ik ziek ben of zo?
- Nee, muts. Gewoon, lekker knus, een beetje smoezelen...
- Nee, het spijt me, ik zie het niet. Voor mijn gevoel hangt gewoon de ene zak met botten tegen de andere zak met botten aan.
- Af en toe, Lynn, ben je wel een beetje eng.
- Dank je, Renee, ik ben ook dol op jou. Maar ik weet het goed gemaakt. Als jij een keer wilt stappen, dan ga ik mee. Om jou een plezier te doen.
- Op zaterdag?
- Als het moet, ja. Op zaterdag.
- Dat meen je serieus? zei Renee.
- Tuurlijk. Zeg maar wanneer.
- Oké. Vandaag.
- Wat?!
- Waarom niet?
- Nou, zei Lynn beteuterd, omdat ik voor vandaag niks gepland heb.
- Maar je hebt het me net beloofd.
- Ja, dat wel.
- Mooi, dat is dan afgesproken. We zetten eerst de auto weg en dan lopen we het centrum weer in.
- Over de straat, zeker?
- Uiteraard, niet over de stoep. Het is vandaag feest.
- Want het is zaterdag, zuchtte Lynn.

Renee knikte tevreden, maar Lynn keek haar met een vreemde blik aan.

- Wat kijk je? vroeg Renee.
 - Ik vroeg me af, of je soms in je vruchtbare periode zit.
 - Hoe kom je daar nou weer bij?!
 - Dat is toch niet zo vreemd? Voor een chemische reactie heb ik wel begrip. Je voelt opeens de behoefte om door vreemde mannen bekeken te worden. Dan zwerft er toch een stofje door je bloed?
 - Weet je, zei Renee, ik heb al bijna geen zin meer.
 - Sorry. Wij gaan stappen.
 - Als je het op kunt brengen.
 - Ik ga op zaterdagavond nooit de deur uit, maar deze week verloopt bijna elke dag anders dan verwacht. Dit kan er dan ook nog wel bij.
 - En morgen gaan we een eindje rijden, zei Renee.
 - Dacht het toch van niet. Als het laat wordt, hoef ik morgen niet meer op pad. Dan ga ik liever de week zitten overdenken.
 - Het was geen fijne week?
 - Ja en nee, zei Lynn. Ik heb me best geamuseerd, maar ik hou er niet van als me elke dag weer een verrassing wacht.
 - De week is zo voorbij. Morgen begint de nieuwe week.
 - Nee, zei Lynn, morgen is het zondag. De week begint op maandag.
 - Op mijn kalender, hield Renee eigenwijs vol, begint de week op zondag.
 - Goddeloze! Op zondag rust de Heer uit. Als voormalig katholiek zou je dat toch moeten weten.
 - Dus, als ik het goed begrijp, wil je vanavond wel op stap, maar blijf je morgen liever thuis?
 - Waarschijnlijk wel.
 - Morgen wilde ik eigenlijk naar een leuk haventje rijden, een beetje boten bekijken en zo.
 - Het is, zei Lynn ongeduldig, of door dronken mannen bekeken worden, of naar dronken mannen kijken.
 - Hoezo, naar dronken mannen kijken? Alsof elke man met een boot steevast dronken is.
 - De laatste keer dat wij in een haven waren, zat op bijna elke boot een man met een rode neus op het achterplatje.
 - Ja, maar dat was een waardeloze haven. Je kunt daar in de omgeving amper zeilen. Ik denk dat die mannen hun boot gewoon als een smoes gebruiken, zodat ze op zondag stiekem kunnen gaan zitten drinken.
 - O ja? Die haven was volgens jou ook een leuk haventje.
 - Nou en? Heb ik me een keer vergist. Schiet me maar lek.
 - Maar, vroeg Lynn, wat doen we nu? Blijven we toch maar thuis?
 - Nee, zei Renee ferm. Wij gaan stappen. De hort op, lekker zwieren en zwaaien.
 - Fijn.
 - Het is maar eenmaal zaterdag in de week.
 - Volgens mij beleef ik deze week geen zaterdag. Althans, niet mijn zaterdag.
 - Je zult je vast prima amuseren.
 - Ongetwijfeld. Ik ben dol op mannen.
- Renee blikte even naar haar vriendin en schudde toen verwijtend nee.
- Volgens mij, zei ze, wilden ze jou op jouw planeet gewoon kwijt.
 - We hebben strootjes getrokken. Ik had mazzel en mocht jouw vriendin worden.
 - En, hoe bevalt het, hier op deez' aard'?
 - Da's waar ook, het is binnenkort Kerstmis.
 - Op wat voor dag valt dit jaar eigenlijk Eerste Kerstdag?
 - Met mijn geluk, zei Lynn, op de dag die er het minst geschikt voor is.
 - Kop op, vriendin, nog een paar uurtjes en de week is voorbij.
 - Muts! Eerst de zondag nog!
 - Nee, zei Renee koppig, morgen begint de nieuwe week.
 - Voor mij is de week op maandag begonnen, dus ik moet nog een dag, dank u.

- Je vergist je. Overigens, wat ik me afvraag... wat voor dag is de zondag eigenlijk voor jou?
- Lynn perste even haar lippen op elkaar, voor ze zei:
 - De laatste dag van de week.
 - Eigenwijs.
 - Jij wilt je laten bekijken door dronken mannen, ik niet.
 - Het zal wel meevallen.
 - Dat moet ik nog zien.

Ze zaten in een lokaal dat bekend stond als origineel. Op de vloer lagen platgetrapte pindadoppen, een aardigheid van de herbergier.

- Ik zou hem maar niet met herbergier aanspreken, zei Renee. Hij denkt misschien dat je hem voor de gek houdt.

Lynn keek op van het bakje met ongepelde pinda's op hun tafeltje en blikte naar de groot uitgevallen kastelein achter de bar. Een verlopen type, vond ze hem.

Maar ze konden er wel op een beschaafd niveau met elkaar praten. De bezoekers waren wat ouder, ongeveer tussen de dertig en de vijfenvijftig. Een enkeling was nog ouder.

- Gezellig, zei Renee, die sfeer probeerde te scheppen.
- Er staat een man bij de bar deze kant op te kijken.

Renee liet haar blik achteloos door de zaal dwalen.

- Je bedoelt die met korte grijze haren, in een blauwe trui?

- Ja, en een bierbuikje.

- Lijkt me een zakenman.

- Weduwnaar, zei Lynn, of gescheiden. Hoe dan ook, hij staat te loeren.

- Naar jou of maar mij?

- Naar mij, zuchtte Lynn, maar dat zal wel komen omdat ik naar hem kijk. Als jij hem nou eens aankijkt, misschien gaat er dan een schakelaar om.

- Stik, zei Renee opeens.

- Zo lelijk is hij niet.

- Nee, je zoon. We zijn helemaal vergeten dat we je zoon om twee uur op moeten gaan halen.

Lynn kreunde.

- Dan moeten we straks dus eerst naar huis lopen om de auto te halen.

- Ja, we moeten op tijd weg.

- Om half twee? stelde Lynn voor.

- Doen we. Kijkt hij nog steeds naar jou?

- Erger nog, zei Lynn. Hij komt hier naar toe.

Renee dronk quasi ontspannen van haar tonic. Lynn wachtte rustig af.

- Dames, zei de man, terwijl hij bij Lynn op het tafeltje leunde en haar hand aanraakte.

Lynn keek langzaam en dreigend naar hem op. Hij schrok, ging rechtop staan en zei:

- Neem me niet kwalijk.

Even aarzelde hij nog, maar uiteindelijk wandelde hij achteloos terug naar de bar. Onderweg groette hij links en rechts bekenden, die hem welwillend te woord stonden.

- Dat moet je me toch eens leren, zei Renee, toen de man ver genoeg verwijderd was.

- Heeft geen zin, zei Lynn. Ik heb felgroene ogen, jij zachtblauwe. Volgens m'n ex kan ik met mijn blik nog wel een politiepaard een hartverzakking bezorgen.

- En dat kan ik niet?

- Nee, je kijkt te lief.

- Waarom liep hij dan weg?

- O, als dat het probleem is, zei Lynn. Momentje.

Ze keek naar de man, die inmiddels bij de bar gearriveerd was en daar ijverig deed alsof hij haar niet zag, en stak een vinger op.

Meteen kwam hij weer naar hun tafeltje toe. Hij vergat er zelfs onverschillig bij te kijken.

- Laat dat, siste Renee.

- Beste man, zei Lynn, toen hij weer aan hun tafeltje stond, dit keer op veilige afstand van haar, wat voor kleur ogen heeft zij?

De man keek nieuwsgierig naar Renee. Hij zei:

- Blauw.

- Wat voor blauw?

- Ze is dronken, probeerde Renee nog.

- Mooi blauw.

Lynn maakte een gebaar om haar gelijk te onderstrepen en zei:

- Ze wilde me niet geloven.

Nu Lynn zich niet afwijzend gedroeg en ook Renee hem de moeite waard leek, durfde hij het aan om bij een aanpalend tafeltje een stoel weg te halen en te gaan zitten.

- Nee, echt, zei hij. Ze zijn mooi blauw. Een heel zachte tint.

- Dank je, zei Renee, die er niet in slaagde om cool te lijken.

Hopeloos, dacht Lynn. Ze kan net zo goed een bord om d'r nek hangen met daarop de tekst: Ik wil wel!

- Ik heb jullie hier nog nooit gezien, kan dat?

Lynn nam een pinda uit het bakje en zei niets. Nu hij hier was, mocht Renee hem helemaal hebben.

- Ehhh... zei Renee, dat klopt wel. Meestal gaan we op zaterdag niet uit.

- Mag je niet van je vriend? vroeg hij.

- Ik heb geen vriend, zei Renee. Ze keek naar Lynn. Die pelde zorgvuldig de pinda af en wierp de doppen op de vloer.

- En jij? vroeg hij aan Lynn.

- Ik ben lesbisch, zei Lynn. Zij niet. Ze is gewoon een vriendin.

Renee zette een paar grote ogen op. Hij knikte begripvol.

- Ik vermoedde het al.

- Zoiets zie je gewoon, zei Lynn.

- Soms. Maar ik vind het wel jammer. Je ziet er best leuk uit.

- Niet zo leuk als zij, zei Lynn. En ik kan het weten. Ik heb verstand van vrouwen.

- Dat zal wel, zei de man. Goh, zit ik zomaar opeens bij twee mooie vrouwen aan tafel. Mag ik jullie iets te drinken aanbieden?

- Vuurwater? vroeg Lynn.

- Wat bedoel je? zei de man.

- Ze maakt een grapje, zei Renee. Ik heb nog, dank je.

- Ik zit vol, zei Lynn.

De man glimlachte geamuseerd.

- Je lijkt me wel een ondeugd, zei hij tegen Lynn.

Geweldig, dacht Lynn. Ze zit daar, sukkel, niet hier.

- Ze heeft niet zoveel met mannen, zei Renee.

Eindelijk, ze wordt wakker.

- Nee... zei de man. Hij wendde zich tot Renee.

- Dus je gaat op zaterdag meestal niet uit? Wat doe je dan? Thuisblijven?

- Ja, waarom niet? zei Renee.

- Nou, uitgaan kan best gezellig zijn.

- Dat wel, zei Renee. Ik had gewoon andere dingen te doen.

- Maar nu ben je hier.

- Nu ben ik hier, zei Renee. Ze glimlachte naar de man.

Hij kuchte en wreef met zijn rechterhand over zijn bovenbeen. Lynn wipte ondertussen met haar wijsvinger een paar pinda's opzij, zodat ze bij een groter exemplaar kon.

Renee dronk weer van haar tonic, keek even om zich heen en zei toen:

- Het is niet druk.

- Het is nog vroeg, zei de man. Straks, na twaalf uur, wordt het pas druk. Dan kun je nergens meer zitten. Blijf je lang?

- Ehhh... nou, we moeten nog wel haar zoon ophalen.

- Haar zoon?

Lynn glimlachte breed naar de man, schoof de pinda naar binnen en gooide de lege dop over haar schouder.

- Ik heb ook nog een dochter, zei ze kauwend.

- Je bent toch lesbisch? Trouwens... daar heb ik niks mee te maken.

- Nee, zei Lynn, daar heb jij niets mee te maken.

- Heb jij kinderen? vroeg hij aan Renee.

- Niet echt. Haar kinderen zien mij wel als hun stiefmoeder.

- Als hun stiefmoeder? zei hij verbaasd.

- Ja.

- Maar... Ik snap er niets meer van, zei de man beduusd. Jullie zijn toch gewoon vriendinnen?

- Al jaren, zei Lynn. Het wordt een beetje sleets, hoor. Anders hadden we nu wel naar een spannende film zitten te kijken, in plaats van naar een soap.

Renee schudde moedeloos nee.

- Een soap, zei hij. Dit is een soap?

- Wat dan? Een drama? Een thriller? Of een detective? Dan moet je dadelijk wel op de vloer gaan liggen met een mes in je rug.

- Ze is een beetje vreemd, zei Renee. Het went, maar het duurt even.

- Ik krijg nu toch het gevoel, dat je mij hier hebt laten komen om me uit te lachen.

- Kijk eens aan, zei Lynn, zijn ego. Dat is snel. Ik verwachtte je ego pas over een kwartier. En nu, grote krijger? Hoe kunnen we je wankele zelfvertrouwen herstellen? Zullen we om je nek gaan hangen, terwijl we kreetjes van verrukking slaken?

- Je bent niet lesbisch, zei de man, terwijl hij boos opstond. Je bent een regelrechte mannenhaatster.

- Ik haat alleen grijze lulletjes, zei Lynn met een vriendelijke glimlach. De rest kan er net mee door.

- Welja... Jullie zoeken het maar uit, met z'n tweeën.

Hij liep meteen naar de vestibule, waar hij waarschijnlijk zijn jas ging halen.

- Dank je, zuchtte Renee. Dat was leuk. Ik heb in geen tijden zo'n plezier gehad. Je moet me ook eens iets voor jou laten doen.

- Hij had een bierbuik.

- Hij rook fris en hij had zijn tanden gepoetst. Dat is al meer dan je van de doorsnee man kunt verwachten.

Lynn schoot in de lach.

- Ik was even bang, zei ze, dat je voor hem viel.

- Ach welnee, zei Renee. Terwijl hij zat te flikflooiën, besepte ik opeens dat ik helemaal geen trek in een man heb.

- Waarom zijn we dan hier?

- Het leek me gewoon leuk.

- Het is een vlucht, zei Lynn. Mensen vluchten in de herrie, in de drank, in een relatie, allemaal om maar niet na te hoeven denken.

- Waarom is dat zo, denk je?

- Omdat we van het Grote Opperhoofd het besef gekregen hebben, dat we eens zullen sterven. Daar denken we liever niet aan. Dan maar met je zatte kop aan de bar hangen, of fijn aan de arm van een lekkere vent.

- En jij?

- Ik hoef niet bang te zijn. Als het moment gekomen is, ga ik gewoon weer terug naar mijn planeet.

- Jij met je planeet. Zeg, zou Friesje zo raar doen, omdat ze bang is van die rare blik van je?

- Jouw paard? Dat zou best kunnen. Of ze is gewoon een vervelende knol.

- Hij koopt binnenkort een andere computer, zei de zoon van Lynn, die weer op de achterbank zat.

Lynn rommelde even in het dashboardkastje. Ze klikte het dicht.

- Wat zoek je? vroeg Renee.

- Dropjes. Zijn ze op?
 - Ja.
 - Waarom koopt hij een andere computer? vroeg Lynn.
 - Deze is niet snel genoeg. We kunnen er niet meer op gamen.
- Renee keek in de binnenspiegel.
- Gaat dan dan? vroeg ze. Moet je om te gamen niet twee computers hebben?
 - Die heeft hij ook. Maar die ik altijd gebruik, is te traag.
 - En die van hem? vroeg Lynn.
 - Ze zijn allebei van hem.
 - Ja, natuurlijk. Maar de computer waar hij op speelt, is die wel snel genoeg?
 - Die wel.
 - Dan verlies je toch steeds? zei Renee.
 - Niet zo vaak. Meestal winnen we.
 - We? vroeg Lynn. Jij speelt toch tegen hem?
 - Ouders... verzuchtte hij. We zitten in een clan. We spelen niet tegen elkaar, maar tegen een andere clan.
 - O, zei Lynn.
 - O, zei Renee.
 - Mijn God...
 - Ach ja, zei Lynn, wat weten wij oudjes nou van computers? Ik gebruikte al een Commodore 64 toen jij nog niet geboren was, jongeman.
 - Ja, vierenzestig kilobytes, zei hij droog. Dat moet heftig zijn geweest.
- Renee glimlachte en wilde wat zeggen, maar ze hield haar mond en reed de hoek om.
- Nemen we een andere route? vroeg Lynn.
 - In het centrum vind ik het nu te link. Ik ga via de ringbaan.
 - Ai...
 - Wat is er? vroeg Lynn.
 - Niks, zei haar zoon.
 - Wel vervelend, zei Renee, dat ik het portier te vlug dichtgooide.
 - Geeft niets. Ik voel m'n andere been toch al niet meer.
 - Heb je er veel last van gehad? vroeg Lynn.
 - Op de bloeduitstorting na valt het wel mee.
 - Morgen kun je de hele dag uitrusten. Het is dan zondag. Alhoewel... het is vandaag al zondag.
 - Het is morgen zondag, zei Renee. De nieuwe dag begint pas als ik geslapen heb.
 - Als de haan gekraaid heeft, zei Lynn.
 - Precies.
- Ze reden het centrum uit. Op de ringbaan was het rustig. Om kwart over twee 's nachts was er nooit veel verkeer, maar wat er reed, moest wel gewantrouwd worden.
- Controleren ze hier? vroeg Renee.
 - In het weekend niet, zei Lynn, dan hebben ze geen tijd. Ze zijn in het centrum bezig.
 - Mijn vriend vertelde dat er gevochten is. Een of andere meid heeft een jongen met een zakmes in zijn been gestoken.
 - Sommige dingen veranderen nooit, zei Lynn.
 - Een meisje deed dat? zei Renee verbaasd.
 - Ik heb een interessant boek gelezen over deze stad en de omgeving in de negentiende eeuw, zei Lynn, en ook daarvoor. Zowat de hele provincie stond bekend als een vrijplaats voor vechtersbazen en messentrekkers.
 - Dat klopt, zei Renee, dat heb ik ook eens gelezen. Brabant werd als een ruige provincie gezien.
 - Dat was het ook. Veel was nog onontgonnen gebied. Je kon in een moeras verdwijnen, of zelfs verdwalen, in de Peel. Daar kwam je niet meer levend uit.
 - Gaat het weer over Brabant? zei haar zoon verveeld.
 - Vergeet niet, beste jongen, zei Lynn, dat mijn voorvaderen, en dus ook de jouwe, hier al vanaf de

middeleeuwen wonen.

- Hoe wist jouw vriend eigenlijk, vroeg Renee, dat er gevochten is?
- Van een jongen uit een andere kamer.
- Lijkt me wel gezellig, zei Lynn, zo'n studentenhuis.
- Mij ook, zei haar zoon. Maar daar studeert niemand meer. Ze werken allemaal.
- Het is een epidemie, zei Lynn.
- Hoeveel stoplichten staan hier eigenlijk? vroeg Renee, die weer moest afremmen.
- Veel, zei Lynn. Dus probeer maar niet hard te rijden, je moet toch steeds stoppen.
- Hoe hard kan deze bak? vroeg haar zoon.
- Och, honderdnegentig haalt hij makkelijk.
- Vet cool...
- Levensgevaarlijk, zei Lynn. Je kunt veel beter een comfortabel damesautootje hebben.
- Aan een damesautootje heb je niets, zei Renee. We zijn allebei lang. Je zit er opgevouwen in.
- Het is hier anders ook niet ruim, klonk het vanaf de achterbank.
- Dat komt, zei Renee ietwat gebelgd, omdat dit een cabrio is. Dat is een sportief model, bedoeld voor twee inzittenden. De achterbank is extra.
- Vertel mij wat.
- Maar we waarderen het zeer, zei Lynn, dat je hem een lift hebt willen geven.
- Ja, nog bedankt, Renee.
- Zit wel goed, joh.

- Nog bedankt, Renee.

Lynn hielp haar zoon de auto uit. Renee bleef zitten, want ze wilde meteen doorrijden naar huis.

- Geen probleem. En sterkte met je knie.
- Mijn been, verbeterde hij.
- Met je knie en je been.
- Waarom grijp je naar je rug? vroeg Lynn achterdochtig.
- O, niks.

Ze liet haar zoon los. Hij richtte zich op, kreunde even en strompelde toen naar de deur van de hal. Lynn keek hem hoofdschuddend na.

- Die jeugd van tegenwoordig.
- Allemaal watjes, klonk het vanuit de auto.

Zoonlief keek om en wilde een minder fraai gebaar maken, maar hij vond de dwingende ogen van Lynn op zijn pad. Ze keek daarna de auto in.

- We gaan morgen dus niet op sjanternel.

Renee glimlachte om het oude woord dat Lynn gebruikte. Ze wist dat ze het van haar moeder had gehoord.

- Nee, herhaalde ze, laten we maar niet op sjanternel gaan. Het is al laat en bovendien ben ik wel aan de nodige rust toe. Maandag moet ik weer gaan werken.
- O ja, zei Lynn. Jij werkt.
- Met frisse tegenzin.
- Je bent zo wel een nuttig lid van de samenleving. Werk geeft jou een doel in je leven. Je gevoel voor eigenwaarde stijgt. Anders word je toch maar crimineel, als werkloze.
- De criminelen die ik ken, zitten in een driedelig pak achter een bureau. Die werken maar al te graag.
- Het was een grapje, zei Lynn.
- Goh, had ik niet door.
- Ga je morgen naar je moeder?
- Nee, zei Renee. Ik ga net als jij mijn leven zitten overdenken.
- En na die dertig seconden?
- Een beetje spelen met m'n computer, denk ik.
- Dan kom je mij misschien wel tegen.
- Ga je online?

- Morgenvroeg werk ik eerst een tijdje.
- Achter je piano? vroeg Renee.
- Ja, maar daarna ga ik me ontspannen.
- Nou... het was een interessante avond.
- Zeg dat wel, zei Lynn. Je had al bijna verkering.
- Welterusten, vriendin.
- Truste, vriendin. Slaap lekker.
- Jij ook. Doe je het portier dicht?

Lynn sloot het portier. Maar ze tikte nog even tegen het raam. Renee liet het raam zakken.

- Rij maar over de ringbaan naar huis. Het blijft tot een uur of vier rumoerig in het centrum.
- Het wordt tijd dat je gaat slapen, zei Renee met een vermoeide glimlach. Ik rij altijd over de ringbaan naar huis.
- O ja... Nou, slaap lekker, vriendin.
- Slaap lekker. En heb een fijne zondag.
- Het zal wel niet, zei Lynn, maar ik ga het proberen.